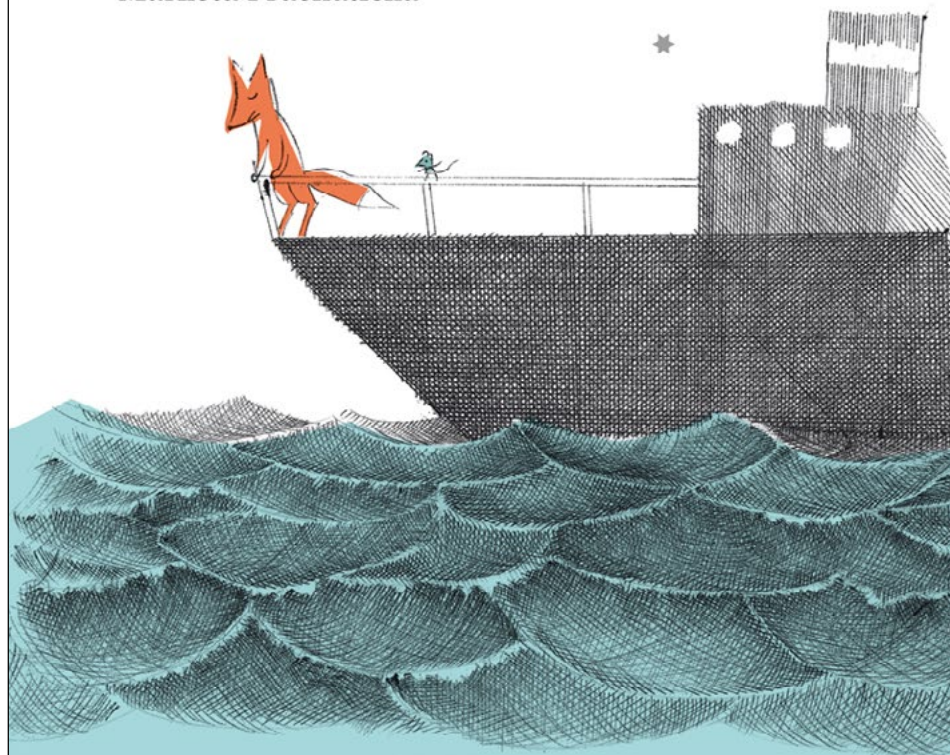

Myši patří do nebe

Iva Procházková
Markéta Prachatická

ALBATROS

Myši patří do nebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Iva Procházková
Myši patří do nebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Iva Procházková
MYŠI PATŘÍ DO NEBE
...ale jenom na skok

Iva Procházková

MYŠI PATŘÍ DO NEBE

...ale jenom na skok

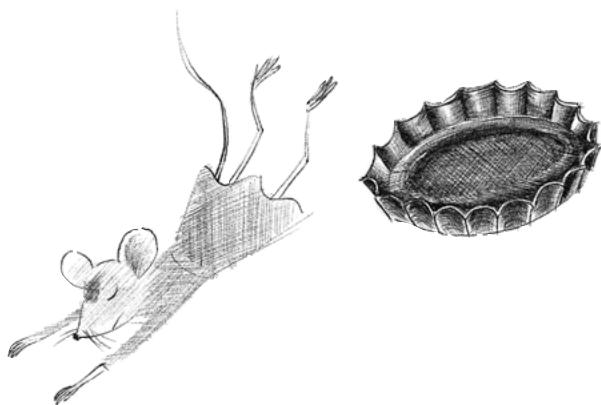
Ilustrovala Markéta Prachatická

Albatros

„Nejdřív myslí, potom běž!“ říkával strýček Šmajda a věděl proč. Levou zadní tlapku měl malou a hubenou, vypadala spíš jako uschlý vrbový lístek než jako pořádná myší noha, a tak si každou cestu musel předem promyslet. Nakonec ho přejelo auto – právě když se pokoušel vymyslet, jak přeběhnout velkou silnicí rozdělující údolí.

Šupito na myšlení neměla čas. Nezbyvala jí ani vteřinka. Hnala se hustým kapradím, malé šišky přeskakovala, velkým se vyhýbala, dělala přemety přes pařezy, klouzala po jehličí a za sebou slyšela Bělobřichovo funění. Lišák byl čím dál blíž.

Šupito už cítila na hřbetě jeho horký dech a v běhu otočila hlavu, aby zjistila, jaký jí zbývá náskok. A to byla chyba. Zakopla o zátku od piva, kterou tu kdosi pohodil, udělala kotrmelec a kutálela se přímo k okraji příkrého srázu. Máchala tlapkami, snažila se zachytit větviček borůvčí, ale marně. Vyčnívající kořen na kraji propasti ji vymrštil do vzduchu a pak jen padala, padala, padala...

„Jsem už mrtvá, nebo jsem ještě živá?“ zašepkala Šupito s očima pevně zavřenýma hrůzou. Nikdo jí neodpověděl, a tak se rozhodla, že oči otevře a podívá se. Uviděla slunce za korunami stromů, Bělobřicha vykukujícího přes rozkomíhaný kořen a na dně hluboké rokle maličkou skvrnu. Byla šedá, měla čtyři tlapky, špičatý čumáček a dlouhý zakroucený ocásek.

„To vypadá jako myš,“ zamumlala Šupito a přiblížila se. Byla to myš. Ležela na placatém kameni s široce roztaženými tlapkami a nehýbala se.

„Vstávej!“ zavolala Šupito. „Tamhle je Bělobřich, postrach všech myší v okolí!“

Ale myš nevstala. Ani špičku ocasu nezvedla. Vtom za sebou Šupito zaslechla tenký hlásek.

„To jsem ráda, že tě zase vidím, Šupito!“

Ohlédla se a uviděla sestřenici Žerebrouky. V le- se se povídalo, že umrzla krátce před koncem zi- my, když se vypravila do vsi, aby sehnala něco k snědku. Teď stála kousek od Šupito a vypadala živěji než kdy jindy.

„Co tu děláš?“ podivila se Šupito.

„Čekáme se strýčkem na tebe, abychom ti uká- zali cestu.“

Strýček Šmajda, taky překvapivě živý a čilý, pře- šlapoval nedaleko Žerebrouky.

„Chcete mi ukázat cestu? A kam?“ nechápala Šu- pito.

„Na jedno místo, kde se ti bude moc líbit.“

„Na jaké místo?“

„Někdo mu říká nebe, někdo zase jinak – na jmé- nu nezáleží,“ odpověděl strýček Šmajda. „Důležitější je, že se tam dostane každá správná myš, když umře. Třeba já nebo tady tvoje sestřenka. A ty jsi byla taky myš jaksepatří, pokud mě neplete paměť!“

„Byla?! Copak jsem umřela?“

„Vypadá to tak, podívej,“ řekla Žerebrouky a uká- zala na šedé myší tělíčko na dně rokle.

Šupito se podívala pozorně. Teprve teď rozpo- znala na myším čele malý černý flíček ve tvaru oříšku. Takový flíček měla ze všech myší v širo- kém okolí jen a jen Šupito! Nebylo nejmenších pochyb, že je to ona. Ležela tu s roztaženými tlap-

kami na placatém kameni a byla dočista mrtvá.

„To mě mrzí,“ zesmutněla. „Myslela jsem, že jsem to přežila.“

„Neznám nikoho, kdo by přežil skok z takové výšky,“ řekl strýček Šmajda.

„Skok? Zakopla jsem o zátku! Nebýt toho, určitě bych Bělobřichovi utekla!“

„Co bylo, bylo,“ mávla tlapkou Žerebrouky. „Nepamť si tím hlavu a poleť s námi! My už se vyznáme, všechno ti ukážeme!“

Sestřenice vzala Šupito za jednu tlapku, strýček za druhou a pomalu s ní začali stoupat vzhůru. Šupito zkoprněla úžasem. Nikdy v životě ji nenapadlo, že by dokázala létat! Uměla hodně věcí – báječně běhat, skákat, vyhrabat chodbu pod zemí, vyšplhat na strom, prokousat se kořenem, který jí překážel, protáhnout se úzkou, sotva viditelnou skulinkou, když jí hrozilo nebezpečí – ale vznést se do vzduchu, to dosud neuměla. Teď letěla mezi strýčkem Šmajdou a sestřenicí Žerebrouky. Byla lehčí než pavučinka a bez sebemenší námahy stoupala výš a výš.

„To je krása!“ vyjekla nadšeně. „Jak to, že jsem to neuměla dřív?“